

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 623/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **JUDr. Petra Konvičného, advokáta**, Rázusova 1, Košice, zastúpeného JUDr. Lenkou Mackal'ovou, advokátkou, Žižkova 6, Košice, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-2S/1/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa svojou v poradí druhou ústavnou sťažnosťou v danej veci doručенou ústavnému súdu 30. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Správneho súdu v Bratislave (ďalej len „správny súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. BA-2S/1/2022. Zároveň žiada, aby ústavný súd prikázal správnenému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal mu finančné zadostučinenie 5 000 eur a náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti (v značnej časti obsahovo totožnej s ústavnou sťažnosťou sťažovateľa doručенou ústavnému súdu 20. augusta 2024), jej príloh a ostatného spisového materiálu, ako aj z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (konanie vedené pod sp. zn. IV. ÚS 446/2024) je zrejmé, že sťažovateľ 3. januára 2022 podal na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) správnu žalobu, domáhajúc sa preskúmania zákonnosti rozhodnutí Justičnej akadémie

Slovenskej republiky č. k. Spr. 1995/2021/109-3 z 11. októbra 2021 a č. k. Spr. 2313/2021/109-7 zo 4. novembra 2021.

3. Po vykonaní prvotných procesných úkonov krajským súdom ešte v roku 2022 správny súd, na ktorý prešiel výkon správneho súdnictva po zriadení správnych súdov od 1. júna 2023, v napadnutom konaní meritorne rozhodol 12. septembra 2024 zamietnutím správnej žaloby. Sťažovateľ tvrdiac, že mu rozsudok nebol riadne doručený, podal proti nemu „z opatrnosti“ kasačnú sťažnosť a správny súd napriek tejto chybe predložil spis na rozhodnutie Najvyššiemu správne mu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) po štyroch mesiacoch 17. marca 2025. Tvrdí, že správny súd mu zaslal rozsudok do jeho elektronickej schránky len obyčajným spôsobom, a to bez potreby potvrdenia doručenia formou doručenkou, ktorá by následne po prevzatí bola zaslaná správne mu súdu. Správny súd podľa sťažovateľa tak nedisponuje doručenkou, t. j. potvrdením o tom, že by rozsudok bol riadne a zákonne doručený sťažovateľovi, čo preukázateľne vyplýva aj zo súdneho spisu.

4. Sťažovateľ sa domnieva, že akonáhle najvyšší správny súd zistí, že rozsudok, proti ktorému bola (z opatrnosti) podaná kasačná sťažnosť, nenadobudol právoplatnosť, lebo nebol riadne (v súlade so zákonom) doručený sťažovateľovi, bude musieť vec vrátiť (bez rozhodnutia) správne mu súdu, a to s pokynom, aby v prvom rade riadne doručil rozsudok sťažovateľovi, keďže vec nie je právoplatne skončená, a teda za uvedeného stavu nie je objektívne možné rozhodovať o kasačnej sťažnosti. Tvrdí, že nedoručením rozsudku sťažovateľovi v súlade so zákonom (v dôsledku čoho konanie nie je stále právoplatne skončené) došlo, resp. dochádza aj k priamemu zásahu a porušovaniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

5. Podľa sťažovateľa aktuálne uplynul zbytočne už jeden rok od podania kasačnej sťažnosti, resp. od upozornenia sťažovateľa adresovaného správne mu súdu, že rozsudok nebol doručovaný sťažovateľovi v súlade so zákonom, resp. že vec nie je stále právoplatne skončená. Uvedené má tak za následok, že vo veci trvajú prieskumy v konaní už viac ako tri a pol roka, čo rozhodne nemožno považovať za ústavne akceptovateľné. Finančné zadostučinenie požaduje s odôvodením, že úplne stratil dôveru, že v prípade akéhokoľvek porušenia práva je tu garancia nápravy zo strany authority, akou by mal byť súd, že tento bude rozhodovať v súlade s ústavou a zákonmi a že o jeho právnom nároku bude rozhodnuté v primeranej lehote tak, aby bola zabezpečená jeho právna istota, čo sa však v opisovanom prípade vôbec nestalo.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ tvrdí, že postup správneho súdu (pôvodne krajského súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. BA-2S/1/2022 je nutné považovať za neefektívny, dochádza ním nielen k zjavným, zbytočným a ničím neodôvodneným prieskumom v konaní, ale taktiež aj k priamemu zásahu do práva na spravodlivý proces, t. j. k porušeniu zásady zákazu *denegatio iustitiae* (odopretie spravodlivosti).

7. Opakuje, že od vykonania prvotných procesných úkonov ešte začiatkom roku 2022 správny súd (pôvodne krajský súd) *de facto* až do vydania rozhodnutia (dva roky a 8 mesiacov) nijako nekonal, resp. po vydaní rozsudku do dnešného dňa (jeden rok) riadne v súlade so zákonom nedoručil sťažovateľovi stále rozsudok, v dôsledku čoho vec nie je stále právoplatne skončená, čo aktuálne

bráni tomu, aby najvyšší správny súd Slovenskej republiky mohol rozhodnúť o jeho kasačnej sťažnosti, z čoho je podľa názoru sťažovateľa zrejmé, že konanie vedené pod sp. zn. BA-2S/1/2022 je jednoznačne poznamenané zjavnými, zbytočnými a ničím neodôvodnenými priet'ahmi, čo predstavuje porušenie ním v ústavnej sťažnosti označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zbytočnými priet'ahmi správneho súdu v napadnutom konaní nedoručením rozsudku správneho súdu sťažovateľovi.

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Vo fáze predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd požiadal správny súd o vyjadrenie sa k jej obsahu (§ 56 ods. 6 veta za bodkočiarkou zákona o ústavnom súde), ktorý v podaní sp. zn. 1SprV/39/2025 z 15. októbra 2025 v podstatnom uviedol, že po tom, ako bola sťažnosť sťažovateľa na priet'ahy v konaní vyhodnotená ako dôvodná, správny súd 19. augusta 2024 určil deň verejného vyhlásenia rozhodnutia na 12. september 2024, pričom následne v uvedený deň vo veci rozsudkom rozhodol. Predmetný rozsudok bol 12. októbra 2024 doručený sťažovateľovi. Dňa 11. novembra 2024 bola správne súdu doručená kasačná sťažnosť sťažovateľa proti tomuto rozsudku, v ktorej sťažovateľ uvádza, že rozsudok mu nebol riadne doručený, pričom zároveň dodáva, že s obsahom rozsudku sa riadne oboznámil, nestotožňuje sa s ním a nepovažuje ho za správny. Výzvou z 9. decembra 2024, doručenou sťažovateľovi 20. decembra 2024, bol sťažovateľ vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za kasačnú sťažnosť, ktorý aj toho istého dňa uhradil. Následne bol žalovaný výzvou z 31. januára 2025, doručenou žalovanému 4. februára 2025, vyzvaný na vyjadrenie sa ku kasačnej sťažnosti. Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti zo 14. februára 2025 bolo 5. marca 2025 doručené sťažovateľovi na oboznámenie. Dňa 17. marca 2025 bol spis spolu s kasačnou sťažnosťou predložený najvyššiemu správne súdu. Zároveň potvrdil, že doručienka o doručení rozsudku sťažovateľovi 12. októbra 2024 je súčasťou informačného systému (súdneho manažmentu).

11. Keďže chronologické údaje uvedené vo vyjadrení správneho súdu sú sťažovateľovi dobre známe a vo svojej ústavnej sťažnosti na ne sám poukazuje, ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné doručovať ho sťažovateľovi na repliku.

12. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí aj pre čl. 6 ods. 1 dohovoru) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

13. Na tomto mieste ústavný súd podčiarkuje jednu zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, ktorá musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Tento názor vychádza zo skutočnosti, že táto ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 165/2021, IV. ÚS 555/2022). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmietne ako zjavne neopodstatnenú (II. ÚS 104/2022, III. ÚS 107/2022, I. ÚS 26/2024), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudky vo veciach Obluk proti Slovenskej republike z 20. 6. 2006, sťažnosť č. 69484/01, body 61 až 65; Mazurek proti Slovenskej republike z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

14. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti, vyjadrenia správneho súdu a obsahu celého na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu považuje za preukázané, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu (30. septembra 2025) bolo napadnuté konanie na správnom súde skončené a spis od 17. marca 2025 už nebol v jeho dispozičnej sfére, keď bol predložený na rozhodnutie najvyššiemu správnomu súdu na rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľa. Tým bola právna neistota sťažovateľa vo vzťahu k namietanému konaniu správneho súdu odstránená. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ predložil ústavnému súdu svoju druhú ústavnú sťažnosť v čase, keď jeho vec bola na správnom súde právoplatne skončená, a teda bolo objektívne nemožné, aby zo strany správneho súdu dochádzalo k porušovaniu sťažovateľom namietaných práv. Vo vzťahu k formulovanej námietke sťažovateľa o absencii právoplatnosti rozhodnutia správneho súdu z dôvodu nesprávneho doručenia rozsudku ústavný súd konštatuje, že nemá dôvod pochybovať o tvrdení správneho súdu, že doručka o doručení rozsudku sťažovateľovi 12. októbra 2024 je súčasťou informačného systému (súdneho manažmentu). V čase podania ústavnej sťažnosti sťažovateľ mal vedomosť o tom, že správnym súdom už bolo rozhodnuté a spis bol predložený najvyššiemu správnomu súdu na rozhodnutie o jeho kasačnej sťažnosti (čo sám sťažovateľ ani nepopiera; bližšie k tomu bod 3 odôvodnenia tohto uznesenia, pozn.). Ústavný súd okrem toho zistil, že vec sa od 18. marca 2025 nachádza na najvyššom správnom súde, kde je vedená pod sp. zn. 3Svk/8/2025, a že doteraz nebola správnomu súdu vrátená z dôvodov tvrdných sťažovateľom.

15. Posúdením uvedeného časového rámca ústavný súd, súc viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti (§ 45 zákona o ústavnom súde), konštatuje, že sťažovateľ podal svoju ústavnú sťažnosť v čase, keď k porušovaniu namietaných základných práv postupom správneho súdu už nemohlo dochádzať, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

17. Napokon ústavný súd uzatvára, že ak by ďalší priebeh správneho súdneho konania signalizoval vznik priesťahov, toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľovi, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložil ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu